

здебільшого ведеться в спеціалізованих навчальних закладах – інститутах, академіях, школах, які за статусом часто стоять вище від звичайних закладів вищої освіти, зокрема університетів [2; 3].

Підготовка управлінських кадрів як самостійна галузь освіти виникла ще в 1881 р., коли при Паризькій торговельній палаті було відкрито першу у Франції Вищу комерційну школу. Тоді ж у США при Пенсільванському університеті була створена спеціальна школа підготовки управлінських кадрів, нині кількість шкіл ділової адміністрації, або так званих шкіл бізнесу, приблизно 1100. Підготовка управлінських кадрів відбувається за трьома напрямками: у межах загальної системи освіти (школи бізнесу), у приватній мережі, так званій Американській асоціації управління (АМА) та у промислових фірмах [4].

Якщо проаналізувати підготовку управлінських кадрів в Україні, то також можна виділити такі напрями, як: базова освіта в університетах, приватні агенції що надають послуги по підвищенню кваліфікації управлінських кадрів, а також підготовка проводиться в середині самих організацій, які мають на посадах менеджерів по персоналу, організаційних психологів інші кадри, що проводять підготовку, перепідготовку управлінських кадрів [3].

Важливою складовою в підготовці управлінських кадрів виступає психологічна підготовка, яка має забезпечити: формування високого рівня самоєфективної поведінки в управлінській діяльності, подолання психологічних бар'єрів, що заважають ефективному здійсненню управлінської діяльності, подолання професійного вигорання тощо. Тому психологічна підготовка управлінських кадрів є важливою складовою в процесі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації управлінських кадрів. Забезпечення високого рівня психологічної підготовки управлінських кадрів має відбуватись на базі вищих навчальних закладів в яких впроваджено систему психологічної підготовки управлінських кадрів.

Література

1. Дьяченко М.И. Психология высшей школы: особенности деятельности студентов и преподавателей / М.М. Дьяченко, А.А. Кандыбович. — Мн.: БГУ. — 1993. — 380 с.
2. Глебова Л.Н. Высшее образование сегодня / Л.Н. Глебова, М.В. Гуськова // Высшее образование сегодня. — № 4. — 2012. — С. 2–5.
3. Міненко М. Підвищення кваліфікації управлінських кадрів у розвинених європейських країнах: досвід для України / М. Міненко // Вісн. УАДУ. — 2004. — № 4. — С. 464–470.
4. Підготовка державних службовців за кордоном. — Режим доступу: www.guds.gov.ua/control/uk/publish/article/

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ШКІЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Собко Роман Максимович

Стрийська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 8
82400, вул.Вузька, 9, м.Стрий, Львівська обл., sobko.r.m@gmail.com

Розглянуто питання реформування шкільного курсу «Інформатика». Запропоновано створити координаційний центр із матеріально-технічного забезпечення шкіл інформаційно-комунікаційною технікою.

Тривалі наукові дослідження показали, що вдосконалення системи освіти — процес об'єктивний, необхідний і постійний. Об'єктивність такого процесу виявляється

в тому, що людство з кожним роком накопичує нові знання і технології, оволодіти якими повинні наступні покоління суспільства, а отже процес навчання повинен змінюватись незалежно від того, хочемо ми цього чи ні.

З історичного минулого знаємо, що технологічні помилки коштують людству втратою найдорожчого — людських життів. Разом з тим, рівень життя певної спільноти людей, а навіть окремої громади у цій спільноті, залежить від рівня освіти особистостей. Отже суспільство сьогодні, як і раніше, потребує якісної освіти своїх громадян. Необхідність якісної освіти та технологічний розвиток суспільства, про який сказано вище, спричинює необхідність вдосконалення процесу навчання та фахового управління цим процесом. Зважаючи на постійність процесу розвитку, та враховуючи вже названі фактори робимо висновок про постійність вдосконалення навчання з урахуванням нових технічних засобів і технологій передачі знань, нових вимог суспільства і виробництва. Хоча кількість накопичених суспільством знань зростає, розширювати кількість навчальних дисциплін або збільшувати загальну тривалість навчання у школі чи вивчення окремих предметів до безмежності неможливо. Однак саме таким шляхом йшли дотепер в питаннях вдосконалення навчально-виховного процесу.

В кінці ХХ-на початку ХХІ століття більшість дослідників вели мову про потребу вдосконалення інформаційної освіти в школі, а саме — перенесення вивчення інформатики зі старших класів в середні без збільшення обсягу навчального часу. Однак, було розширено вивчення інформатики до трьох років (9-11 класи), потім — як мінімум до чотирьох років (5-9 клас), а згодом введено вивчення комп'ютерної техніки з 2 класу, з додаванням у вивчення нових програмних продуктів, використання яких у багатьох школах не підкріплене матеріально-технічною базою і не має стосунку до майбутньої професійної практики. Звичайно, вдосконалення навчального процесу не може спиратись на вже наявні матеріально-технічні ресурси оскільки тоді навчання особистості відбуватиметься з відставанням від реальних потреб суспільства чи виробництва. Органи місцевого самоврядування також не завжди мають можливість забезпечити школи відповідним чином переважно з причини недостатці фінансових ресурсів. Тому держава одночасно з декларуванням вдосконалення навчання на основі нових програмних продуктів та інформаційних технологій повинна забезпечити можливість впровадження таких продуктів і технологій в закладах освіти для створення рівних умов реалізації права на освіту усім громадянам. Частиною витрат на матеріально-технічне забезпечення шкіл новою інформаційно-комунікаційною технікою можна було б покривати за рахунок вилучення старої техніки та її утилізації. Можлива й передача техніки від шкіл з поглибленим вивченням інформаційних технологій школам, які навчаються за стандартним навчальним планом.

Таким чином, з метою вдосконалення системи освіти існує потреба створення координаційного центру із матеріально-технічного забезпечення шкіл новими засобами навчання. Одночасно слід припиняти практику першочерговості зменшення видатків на шкільну освіту, яка створює базу для підготовки майбутніх фахівців. Економлячи на освіті держава втратить значно більше. Але впроваджуючи на державному рівні інтегративні підходи в практику навчання, інтегровані курси та прагнучи якісної шкільної освіти можна буде отримати і освітній, і економічний ефекти.